

Vyvěšeno dne: 22. 10. 2026
Svěšeno dne: 5. 11. 2026
Dagmar Dolníčková

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Sylvy Šiškeové a soudců Ivo Pospíšila a Jaromíra Klepše v právní věci žalobkyně: **JIP východočeská, a. s.**, se sídlem Hradišťská 407, Pardubice, zast. Mgr. Jakubem Šotníkem, advokátem se sídlem Šikulova 190/17, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2025, č. j. 1009/25/5200-11434-707603, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 3. 2026, č. j. 55 Af 4/2025-357,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 3. 2026, č. j. 55 Af 4/2025-357, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Tato věc se týká doměření daně z příjmů právnických osob. Správce daně doměřil žalobkyni tuto daň, neboť neuznal náklady ve výši 15 000 000 Kč, které v roce 2018 uplatnila za reklamní a propagační služby na basketbalových zápasech. Podle správce daně neprokázala zejména skutečný rozsah poskytnutých služeb. Žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a dodatečný platební výměr potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobkyně bránila u Krajského soudu v Plzni, který napadené rozhodnutí zrušil. Vycházel z rozsudku NSS ze dne 12. 9. 2025, č. j. 21 Afs 94/2025-83, *Milkpol*, který se týkal stejné daně, dodavatele, basketbalového klubu, zdaňovacího období a obdobně vymezeného reklamního plnění. Převzal z něj závěr, že není nutné prokazovat každé jednotlivé zobrazení reklamy, postačí-li důkazy o její existenci a uskutečnění v podstatných parametrech sjednaného rozsahu. Smluvní vymezení plnění považoval krajský soud za dostatečně určité a důkazy žalobkyně za dostačující; hodnocení žalovaného proto shledal nesprávným. Dále uzavřel, že žalovaný neprokázal nepřiměřenost ceny reklamního plnění. Otázkou esenciálních nákladů se krajský soud nezabýval, neboť akceptoval výdaje žalobkyně jako daňově uznatelné.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobkyně

[3] Žalovaný (dále „stěžovatel“) v kasační stížnosti namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Tvrdí, že krajský soud převzal závěry rozsudku *Milkpol* bez vysvětlení jejich použitelnosti na tuto odlišnou věc a nevypořádal jeho argumentaci v replice.

[4] Rozsah i cena reklamního plnění se podle stěžovatele od věci *Milkpol* podstatně lišily. Krajský soud měl porovnat konkrétní smluvní ujednání a zohlednit závislost plnění na počtu a povaze utkání i jejich mediálním pokrytí.

[5] Stěžovatel zpochybňuje závěry rozsudku *Milkpol* a tvrdí, že vycházejí z nepřiléhavé judikatury. Daňový subjekt totiž sice nemusí doložit každé zobrazení reklamy, je však povinen prokázat její uskutečnění v deklarovaném rozsahu.

[6] Stěžovatel dále nesouhlasil se závěrem, že žalobkyně dostatečně vymezila plnění a doložila je uceleným souborem důkazů. Příloha č. 1 podle něj postrádala podstatné parametry a z dokladů nebylo zřejmé ocenění jednotlivých plnění ani důvod zvýšení ceny o jeden milion korun; u některých forem reklamy nebylo doloženo ani jejich uskutečnění.

[7] Stěžovatel odmítl, že by k prokázání plnění postačoval reprezentativní vzorek; žalobkyně podle něj měla doložit všech jedenáct sjednaných plnění. Požadavky správce daně nepovažoval za nepřiměřené.

[8] Krajský soud podle stěžovatele snížil důkazní standard v rozporu s § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, a judikaturou NSS. Správce daně nemusel prokazovat jiný průběh transakce; částečné prokázání plnění k daňové uznatelnosti nákladů nestačilo.

[9] Přiměřenost ceny byla podle stěžovatele pouze podpůrnou otázkou; rozhodující pochybnosti se týkaly rozsahu reklamy. Poukaz krajského soudu na judikaturu NSS je nepřiléhavý, neboť správce daně nezjišťoval obvyklou cenu podle § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů.

[10] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že napadený rozsudek považuje za správný a zákonný. Krajský soud odůvodnil použitelnost rozsudku *Milkpol*. Podle žalobkyně jeho aplikaci na nynější věc nebrání, že případy nejsou totožné: shodují se totiž v rozhodných znacích a smluvní model je obdobný. Stěžovatelovy výhrady ani jeho srovnání cen nevedou k závěru, že rozsudek *Milkpol* je nepoužitelný; srovnání navíc nemá oporu v dokazování. Námitku nepřiměřené ceny nelze nově rozvíjet až v kasační stížnosti.

[11] Žalobkyně dále tvrdí, že důkazní břemeno unesla. Jednotlivé reklamní výstupy nebylo nutné dokládat samostatně. Různorodé důkazy zachycující jednotlivé formy reklamy, zápasy i části sezóny se měly hodnotit společně. Daňové orgány navíc nezjistily, že by se reklama v ostatních případech neuskutečnila.

[12] Smlouva podle žalobkyně vymezila plnění dostatečně v podstatných parametrech a nevyžadovala technicky vyčerpávající popis každého výstupu. Otázka přiměřenosti ceny byla pouze podpůrná, takže nesouhlas s jejím posouzením nemůže vést ke zrušení rozsudku.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Kasační stížnost je přípustná, projednatelná a také důvodná.

[14] NSS nejprve zkoumal, zda lze z odůvodnění napadeného rozsudku zjistit, na základě jakých skutkových a právních úvah krajský soud rozhodl. Rozsudek krajského soudu je přezkoumatelný, lze-li z jeho odůvodnění seznat rozhodné úvahy a přezkoumat jejich návaznost na výrok. Opomene-li soud vypořádat žalobní námitku, která mohla ovlivnit výsledek řízení, zatíží rozsudek nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Kasační soud k této vadě přihlíží i z úřední povinnosti (rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, a ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS).

[15] Krajský soud vyšel v odůvodnění svého rozsudku z rozsudku *Milkpol*, který obsáhle citoval (body 13-20). Samotné převzetí závěrů jiného soudního rozhodnutí nepřezkoumatelnost nezakládá. Soud však musí vysvětlit, jaký význam má citovaná judikatura pro projednávanou věc, zejména jsou-li skutkové okolnosti odlišné (rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64). Krajský soud uvedl, že se obě věci týkaly téže daně, dodavatele, basketbalového klubu, zdaňovacího období a smluv obdobného obsahu. Tím však nevysvětlil, proč lze závěr rozsudku *Milkpol* o dostatečnosti důkazů převzít i v nynější věci, v níž je sporné, zda předložené důkazy pokrývají sjednaná plnění v podstatném rozsahu.

[16] Podle NSS mohl být právní názor vyslovený v rozsudku *Milkpol* pro věc relevantní. Bylo však nezbytné, aby krajský soud vysvětlil, proč lze tamní závěr o důkazním standardu vztáhnout i na odlišně strukturované plnění v případě žalobkyně. Rozsudek *Milkpol* totiž neumožňuje bez dalšího přijmout závěr, že jakýkoli soubor důkazů o reklamě prokazuje celý sjednaný balíček služeb. NSS v něm vyšel z konkrétního zjištění, že předložené důkazy zachycovaly všechny sjednané formy reklamy s výjimkou VIP míst a různé zápasy v průběhu obou sezón (bod 29). Právě tento skutkový základ umožnil uzavřít, že šlo o reprezentativní vzorek. Rozsudek *Milkpol* tedy připouští, že není třeba dokazovat každé jednotlivé zobrazení reklamy; neumožňuje však považovat za prokázaná všechna smluvená plnění bez posouzení, zda důkazy zachycují jejich podstatné parametry.

[17] Krajský soud sice přijal stručné vlastní závěry o břemenu tvrzení i o břemenu důkazním, jeho úvahy však zůstaly obecné. V bodech 26-31 dovodil, že žalobkyně unesla břemeno tvrzení, protože vymezila skutkový a právní základ nároku a odkázala na přílohu č. 1 smlouvy. V bodech 37 a 38 pak uzavřel, že žalobkyně předložila ucelený a různorodý soubor důkazů pokrývající podstatné formy reklamy. Nerozlišil však, která tvrzení podle něj dostatečně vymezila sporná plnění a které důkazy prokazovaly jejich uskutečnění v podstatném rozsahu.

[18] Podstatou sporu bylo, že podle daňových orgánů žalobkyně prokázala pouze to, že nějaká forma reklamního plnění proběhla. Smluvně deklarovaný rozsah plnění však byl podle nich neurčitý a žalobkyně neprokázala, v jakém rozsahu se opravdu uskutečnilo. S tím žalobkyně nesouhlasila a v žalobě k tomu předestřela rozsáhlou argumentaci. Stěžovatel namítal, že právě rozdíly ve smluvním rozsahu a předložených důkazech brání tomu, aby krajský soud bez bližšího srovnání převzal závěr z rozsudku *Milkpol*. Jádrem sporu tedy nebylo to, jestli se nějaká reklama uskutečnila, ale zda doložené skutečnosti umožňují posoudit její rozsah ve vztahu k jednotlivým smluvním závazkům.

[19] Tomu odpovídá i obsah podkladů, z nichž NSS vyšel. Žalobkyně podle správního spisu do nákladů na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů zahrnula osm faktur v celkové výši 15 000 000 Kč, vystavených kyperským dodavatelem SPORT RELATIONS & MANAGEMENT CEE LIMITED (dále „SRM“). V jejich předmětu bylo uvedeno, že dodavatel fakturuje plnění *v souladu se smlouvou o inzerci „NBL 2018! propagace + dodatek“*. Samotné označení na fakturách proto neupřesňovalo, jaké konkrétní reklamní plnění žalobkyně obdržela. K výzvě správce daně doložila žalobkyně *Smlouvu o propagaci a reklamě 2018*, *Dodatek ke Smlouvě o propagaci a reklamě 2018*, faktury

a složku *Reklamní plnění BK JIP PARDUBICE v r. 2018 pro společnost ELKO* (dřívější obchodní firma žalobkyně). Smlouva byla uzavřena na částku 14 000 000 Kč, později zvýšenou dodatkem na celkovou výši 15 000 000 Kč. Dodatek také určil, že smlouvu bude plnit společnost SRM.

[20] Daňové orgány zpochybnily nejprve určitost sjednaného rozsahu plnění. Žalobkyni vytkly, že z předložených podkladů nelze zjistit, jakým způsobem byla stanovena cena za dodávky reklamy. Poukázaly také na absenci některých údajů (např. počtu spotů). Nebylo tak podle nich možné ověřit, že reklamní plnění proběhlo tak, jak bylo smluvně ujednáno, a že bylo poskytnuto v požadovaném rozsahu. Rozsah skutečného plnění totiž nebylo s čím porovnat, neboť nebyl konkrétně stanoven ve smlouvě ani v jejím dodatku. Nejdetailnější specifikaci reklamních možností obsahuje příloha č. 1 ke smlouvě, a to následovně:

Realizace reklamních možností, zahrnutých v ceně v souladu se smlouvou
1) Logo umístěné na LED panelech během všech domácích zápasů, spot 26 vteřin, všechny domácí zápasy během herní sezóny odehrané v Tipsport Aréně Pardubice, Dukle Pardubice nebo Sportovní hale Dašická Pardubice
2) Logo umístěné v TV spotu v Tipsport Aréně (domácí hřiště) nebo spot LED a papírové bannery v Dukle nebo Sportovní hale Dašická, Pardubice, všechny domácí zápasy v herní sezóně, 26 vteřin dlouhý, min. 22x za herní sezónu
3) Logo v TV on-line vysílání (ČT 4 SPORT, ČT 2, Slovenský sport TV) – minimálně 5x za sezónu
4) Logo v TCV on-line vysílání (TV com.cz, Beksa tv) – všechny domácí zápasy během herní sezóny, odehrané v Tipsport Aréně Pardubice, Dukle Pardubice nebo Sportovní hale Dašická, Pardubice
5) VIP box – zlatá trvale poskytnutá sedadla pro šest osob, všechny domácí zápasy
6) Propagace na webových bannerech na www.bkpardubicc.cz a klub Facebook
7) Logo umístěné na kterékoliv straně dresu
8) Inline newsletter/zpravodaj
9) Logo v medailonu hráče
10) Zprávy v tisku
11) Prezentace společnosti v Tipsport Aréně.

[21] Krajský soud uzavřel, že žalobkyně unesla břemeno tvrzení, protože příloha č. 1 vymezila reklamní balíček a žalobkyně jeho obsah v daňovém řízení vysvětlila. Z odůvodnění napadeného rozsudku však není patrné, jak tyto obecné důvody reagují na konkrétní výhrady stěžovatele k rozsahu a parametrům jednotlivých plnění. Pasáže rozsudku *Milkpol*, které krajský soud citoval, se určitosti ujednání o rozsahu plnění přímo nevěnují, ačkoli by patrně bylo možné dovodit, že v tamní věci NSS smluvní ujednání za neurčité nepovažoval (bod 29 rozsudku *Milkpol* citovaný v bodě 18 napadeného rozsudku). Z toho však nelze bez dalšího vycházet, neboť smluvní plnění v rozsudku *Milkpol* nebylo totožné se zde posuzovaným. Nynější smlouva měla vyšší hodnotu, a především zčásti odlišně vymezovala reklamní plnění. V rozsudku *Milkpol* byly spoty podle položek 1) a 2) kratší a logo v online vysílání podle položky 3) mělo být zobrazeno minimálně šestkrát za sezónu, zatímco nynější smlouva stanovila pět zobrazení. Významný rozdíl spočívá v tom, že položky 8) až 11) nynější smlouvy ve smlouvě posuzované v rozsudku *Milkpol* zcela chyběly (srov. bod 4 rozsudku *Milkpol*).

[22] Krajský soud se k určitosti smlouvy vyjádřil v bodech 28-31 svého rozsudku. V příloze č. 1 ke smlouvě byl podle něj vymezen konkrétní předmět plnění, a to reklamní balíček služeb, který byl rámcově kvantifikován a určil podstatný rozsah plnění. Žalobkyně podle krajského soudu nejen odkázala na smluvní dokumentaci, ale v průběhu daňového řízení vysvětlila, jak vykládat jednotlivá smluvní ujednání a jakým způsobem se měl sjednaný rozsah plnění realizovat (např. jakým způsobem může být naplněna délka reklamního spotu či jak chápat minimální počty odvysílání). Tím podle krajského soudu poskytla dostatečný skutkový rámec, který umožňoval identifikovat, co mělo být plněno a v jakém rozsahu. Krajský soud tedy uvedl, z jakých částí smluvní dokumentace

a jakých typů vysvětlení žalobkyně vycházel. Z rozsudku však není patrné, která konkrétní tvrzení žalobkyně podle něj objasnila konkrétní sporné parametry jednotlivých plnění.

[23] Některé položky obsahují rámcovou kvantifikaci, např. délku spotu či minimální počet odvysílání. Podle stěžovatelova rozhodnutí ovšem další podstatné parametry chyběly a ohledně nich vedl se žalobkyní spor. Krajský soud sice uvedl, že žalobkyně v průběhu řízení vysvětlovala, jak je třeba rozumět jednotlivým smluvním ujednáním a jakým způsobem měl probíhat sjednaný rozsah plnění. Nevysvětlil však, která její tvrzení považoval za ta, jež umožňovala identifikovat, co mělo být plněno a v jakém rozsahu. Z napadeného rozsudku tedy není zřejmé, na základě čeho (mimo znění samotné přílohy č. 1 a blíže nespecifikovaných vyjádření žalobkyně) dospěl krajský soud k závěru, že žalobkyně unesla břemeno tvrzení.

[24] Podle stěžovatele chyběla dostatečná specifikace dílčích plnění uvedených pod položkami 5) až 11) přílohy č. 1. Smlouva podle něj neuváděla potřebné podrobnosti o velikosti a umístění loga na jednotlivých místech (webové bannery, klubový Facebook, kterákoli strana dresu, online newsletter, medailon hráče, zprávy v tisku, prezentace společnosti v Tipsport Aréně). Co se týče VIP vstupů, nebylo uvedeno, jakou formou jsou tato sedadla přístupná, zda na základě permanentek, volných vstupenek či jiným způsobem. Jak plyne z výše uvedeného srovnání, položky 8) až 11) přílohy č. 1 nebyly vůbec součástí smlouvy ve věci *Milkpol*. Tato plnění nejsou ani rámcově kvantifikována. Krajský soud se sice obecně zmínil o bannerové propagaci, dresech, mediálních výstupech, aréně a VIP zázemí, nevyjádřil se však k tomu, zda považuje každé z těchto plnění za dostatečně určitě specifikované, nebo zda vyšel z dalších konkrétních tvrzení žalobkyně. Z odůvodnění napadeného rozsudku není zřejmé, na základě čeho krajský soud dospěl k závěru, že tvrzení žalobkyně v těchto částech vymezovala podstatný rozsah smluveného plnění.

[25] Závěr krajského soudu o dostatečném vymezení smluvního plnění sám o sobě neřeší, zda žalobkyně prokázala jeho skutečné poskytnutí a rozsah. Krajský soud konstatoval, že část napadeného rozhodnutí týkající se prokázání faktického rozsahu plnění je nezákonná, protože hodnocení skutkového stavu i jednotlivých důkazních prostředků vychází z nesprávného závěru stěžovatele o tom, že žalobkyně neunesla břemeno tvrzení. Tento závěr však předpokládá, že bylo zřejmé, jaké konkrétní plnění a v jakém rozsahu žalobkyně tvrdila. Krajský soud však nevymezil, které parametry smluvního rozsahu považoval za rozhodné. Není proto patrné, co předložené důkazy prokázaly, ani podle čeho krajský soud posoudil skutečný rozsah reklamy.

[26] Podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů je rozhodné, zda poplatník náklad skutečně vynaložil v deklarované výši právě za deklarované plnění a zda jsou splněny další podmínky jeho daňové uznatelnosti. Smlouva proto nemusí popisovat každý jednotlivý reklamní úkon; její případná neurčitost však nezbavuje poplatníka povinnosti prokázat, jaké plnění a v jakém rozsahu skutečně obdržel. Rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2015, č. j. 8 Afs 144/2014-46, body 25-27, podporuje první z uvedených východisek: samotné formální nedostatky dokladů či smluv v dodavatelském řetězci nestačí k závěru o neunesení důkazního břemene. U opakovaně prezentované reklamy není nutné prokazovat každé jednotlivé zobrazení; daňový subjekt však musí doložit existenci reklamní prezentace a její uskutečnění v podstatných parametrech sjednaného rozsahu. Za konkrétních okolností k tomu může postačit reprezentativní vzorek důkazů (rozsudek *Milkpol*, body 24 a 29).

[27] Toto měřítko měl krajský soud uplatnit i v nynější věci. Nemusel vyžadovat důkaz o každém zobrazení reklamy, byl však povinen vysvětlit, zda předložené důkazy umožňují zjistit, která plnění žalobkyně skutečně obdržela a zda pokrývají alespoň podstatné parametry jednotlivých smluvených forem reklamy. Tak však krajský soud nepostupoval.

[28] K hodnocení důkazů krajský soud uvedl, že NSS rozsudkem *Milkpol* vymezil standard důkazního břemene u reklamních plnění spočívajících v jejich opakované prezentaci, a poukázal na důkazy předložené tamní stěžovatelkou. V bodech 37 a 38 napadeného rozsudku proto srovnal důkazy předložené v obou věcech a uzavřel, že soubor důkazů žalobkyně byl přinejmenším srovnatelný, spíše širší než ve věci *Milkpol*. Žalobkyně podle něj předložila nejen dokumentaci reklamního plnění, ale i fotografické důkazy zachycující jednotlivé formy propagace, videozáznamy a televizní záznamy utkání, snímky z webových stránek a sociálních sítí, konkretizaci jednotlivých zápasů a časových úseků, nabídla svědecké výpovědi více osob a další důkazní návrhy směřující k ověření realizace plnění. Krajský soud tyto podklady označil za ucelený a typově různorodý soubor důkazních prostředků pokrývající všechny podstatné formy sjednané reklamní prezentace.

[29] Tento souhrnný obecný závěr však krajský soud pouze podpořil výčtem druhů předložených důkazů. Nešlo přitom jen o pokyn stěžovateli, aby dokazování doplnil; krajský soud sám uzavřel, že žalobkyně unesla důkazní břemeno. Nevysvětlil však, které konkrétní důkazy se vztahují k jednotlivým sjednaným formám reklamy, co z nich zjistil a jak jejich souhrn prokazuje podstatné parametry celého plnění. Z napadeného rozsudku proto nelze seznat, jestli krajský soud považoval za prokázané každé jednotlivé plnění, nebo zda některá z nich nebyla doložena, avšak reklama byla podle něj uskutečněna v podstatném rozsahu.

[30] Tato výtka neznamená, že krajský soud musel rozsáhle rekapitulovat důkazy o plněních, jejichž uskutečnění nebylo sporné. Pokud však důkazy vyhodnotil jinak než stěžovatel, měl uvést, které podklady a úvahy jej k tomu vedly. To bylo zvlášť důležité vzhledem ke skutkovým rozdílům mezi nynější věcí a věcí *Milkpol*. Podle napadeného rozhodnutí bylo u položky 1) prokázáno promítání loga žalobkyně na deseti z dvaceti sedmi domácích zápasů. Sporná byla rovněž délka spotu, byť tato skutečnost nemusí hrát stěžejní roli. U položky 3) podle stěžovatele vůbec není patrné, kdy a jak se tato forma propagace a reklamy uskutečnila. Ve věci *Milkpol* daňové orgány tamní stěžovatelce vytýkaly, že neprokázala zobrazení loga jen u některých přenosů; NSS však předložené důkazy považoval za reprezentativní (body 28-30 rozsudku *Milkpol*). Položky 8) až 11) pak ve věci *Milkpol* nebyly vůbec součástí smlouvy. NSS v rozsudku *Milkpol* uvedl, že předložené důkazy se týkaly všech forem reklamy a propagace (vyjma VIP sedadel, bod 29 rozsudku *Milkpol*).

[31] Z napadeného rozsudku ale není zřejmé, zda tomu tak bylo i v projednávané věci. Odlišná byla také sjednaná cena reklamy; sama o sobě sice neprokazuje jiný rozsah plnění, i tento rozdíl však měl krajský soud zohlednit při posouzení, zda důkazy pokrývaly odlišné a sporné formy plnění a zda lze závěry rozsudku *Milkpol* vztáhnout i na nynější věc.

[32] Rozsudek *Milkpol* tak mohl krajskému soudu poskytnout právní měřítko, nikoli však hotový závěr o dostatečnosti důkazů v nynější věci. Krajský soud měl samostatně posoudit, zda důkazy žalobkyně zachycují podstatné parametry sjednaných plnění. NSS ostatně založil závěr ve věci *Milkpol* na konkrétních skutkových okolnostech a upozornil, že jej nelze zobecňovat (bod 33).

[33] NSS uzavírá, že krajský soud sice uvedl obecný přehled důkazů a označil je za reprezentativní, nevysvětlil však, jak jimi žalobkyně prokázala jednotlivé sporné formy a podstatný rozsah sjednané reklamy. Z odůvodnění proto nelze přezkoumat, jak krajský soud spojil zjištěné skutečnosti se závěrem, že žalobkyně důkazní břemeno unesla. Napadený rozsudek je proto nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů podle § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“).

[34] Jelikož nedostatek důvodů napadeného rozsudku zasahuje rozhodující závěr krajského soudu o prokázání reklamního plnění, nemůže NSS věcně posoudit navazující kasační námitky.

[35] V dalším řízení krajský soud vysvětlí, na základě jakých tvrzení žalobkyně dospěl k závěru, že unesla břemeno tvrzení, případně proč nepovažoval za nutné uvádět kvantifikaci některých dílčích plnění. Pokud opět vystaví své odůvodnění na závěrech rozsudku *Milkpol*, vyloží, jak pohlížel na skutkové rozdíly obou věcí. Uvede také, které formy propagace považuje za prokázané a proč jejich rozsah postačuje k závěru, že žalobkyně doložila uskutečnění reklamy v podstatných parametrech smlouvy. Dospěje-li krajský soud k závěru, že žaloba je důvodná, formuluje také jasně závazný právní názor určený stěžovateli. Tím není řečeno, že musí být prokázáno každé jednotlivé zobrazení reklamy; krajský soud však musí objasnit, proč předložené důkazy postačují k závěru o uskutečnění plnění v podstatných parametrech smlouvy.

[36] Stěžovatel dále namítal, že krajský soud nevypořádal argumentaci obsaženou v jeho replice k žalobě. Samotné nevypořádání argumentů žalovaného však nepůsobí nepřezkoumatelnost rozsudku. V řízení o žalobě podle § 65 s. ř. s. vymezuje žalobce žalobními body předmět soudního přezkumu; soud se proto musí vypořádat s rozhodnými žalobními námitkami, nikoli s každým argumentem žalovaného (usnesení rozšířeného senátu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS). Argumentace žalovaného může ovlivnit přesvědčivost právního názoru soudu, její nevypořádání však samo o sobě rozsudek nečiní nepřezkoumatelným (rozsudek NSS ze dne 12. 11. 2009, č. j. 1 As 64/2009-153).

IV. Závěr a náklady řízení

[37] NSS tedy zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). Krajský soud bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.; srov. výše bod [35]).

[38] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. října 2026

L. S.

Sylva Šiškeová v. r.
předsedkyně senátu